

Pohádky loďky Matyldy

Lapálie s mořskou pannou

Stanislava Bumbová

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Stanislava Bumbová

Pohádky loďky Matyldy
Lapálie s mořskou pannou

Ilustrace Zdenka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel. +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 4146. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Návrh obálky, grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2010
Vytiskly tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2010

ISBN 978-80-247-3573-3 (tištěná verze)

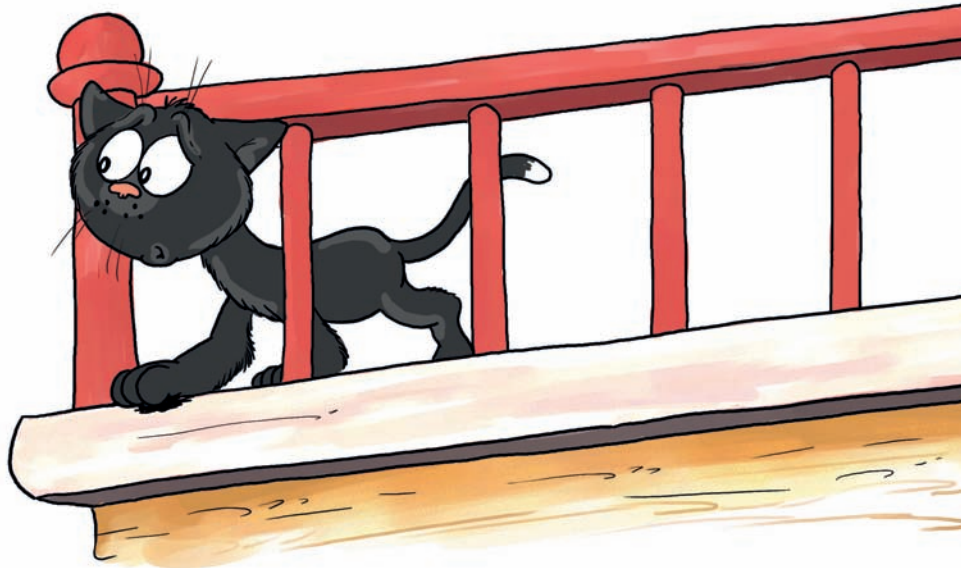
ISBN 978-80-247-7337-7 (elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Kapitola 1	Kocourek mazlivá	7
Kapitola 2	Očko	15
Kapitola 3	Mořská panna	20
Kapitola 4	Kocábka ztracen	25
Kapitola 5	Velká podmořská kniha Pána všech moří	28
Kapitola 6	Hledání	36
Kapitola 7	Žena na palubě	43
Kapitola 8	Vysvobození	48
Kapitola 9	Kouzlo paní Běty	55
Kapitola 10	„Překvapení“	60

Kapitola 1

Kocourek mazlivá

Je to kocourek hodná, mazlivá, ale ne námořnická...“ řekl „Jednou Kocábka, kapitán loďky Matyldy psovi Chlupovi, když spolu na jednom ostrůvku uprostřed moře doplňovali zásoby pitné vody. Řeč byla o Majáčkovi, malém kocourkovi, který byl celý černý, jen špičku ocásku měl bílou. Přidal se k nim na Krásném ostrově, chtěl být také námořníkem, ale nějak se mu to nedařilo.

„Zdá se mi takový divný...“ začal zase Kocábka.

„Co také čekat od kočky,“ pousmál se Chlup, ale také mu bylo Majáčka líto, když ho vídal smutně se dívat do nedozírných dálek a tichounce si pomňoukávat. Kocourek usnul jen Kocábkovi na klíně, když ho dlouho hladil, v noci se budil a převaloval, vzdychal a naříkal si. I ty plamínky v očkách mu už vyhasly...

„Majáčku, jsi tu s námi rád?“ zeptal se ho Kocábka, když se s Chlupem vrátili zpátky na Matyldinu palubu.

„Hm,“ řekl kocourek smutně a odešel se stulit do koutku kajuty.

„Není tu s námi rád,“ díval se za ním starostlivě Chlup. „A včera ani nevečeřel, jen si přičichl.“

„Nic naplat, Chlupe, takhle by se nám tu to kotě usoužilo. Musíme ho odvézt do přístavu,“ rozhodl Kocábka.

Matylda rozrážela obloučky modravých vln, až se kolem bíle pěnilo, hejna rybek si kolem ní hrála a z dálky Matyldu zdravily vodotrysky velryb. Kapky se leskly jako duhové drahokamy, ale Majáček nic z toho nevnímal.

Představoval si, jaké by to asi bylo, kdyby se ráno vrátil s ulovenou myškou, jak by ho hladili a chválili, dostal by sladké mlíčko nebo dokonce smetánku a celý den by jen tak ležel a mžoural do sluníčka. A večer, panečku, večer by vyběhl ven na kočičí sněm, o kterém slyšel ještě na Krásném ostrově.

Zpíval by v noci kočičí písně v kočičím sboru a možná by si jednou našel i nějakou tu kočku pěkně mourovatou a měl by s ní třibarevná kořata. Ale to už bylo tak krásné a tak daleko, že Majáček zase zavzdychal, až to námořníkům mohlo srdce utrhnout.

Konečně dorazila Matylda do přístavu.

„Majáčku, zůstaň tady a hlídej Matyldu. My s Chlupem půjdeme do Knajpky pozdravit kamarády a tam malá kořátka nemohou,“ pohladil Kocábka kocourka, ale už mu neřekl, že se jdou s Chlupem poohlédnout po někom, kdo by měl Majáčka rád.

„Hm,“ řekl kocourek odevzdaně.

Lehl si do kouta a hlídal. Za chvíli ho to ale přestalo bavit. Začal si čistit kožíšek, pak si hrál s papírovou myškou, kterou

mu udělal Kocábka z obalu na suchary, ale dlouho ho to netěšilo.

„Ach jo,“ vzdychl si mrzutě, protáhl se a po kočičím způsobu se vykradl z Matyldy. Ucítil pod tlapičkami pevnou zem a docela se mu to zalíbilo.

„Čau,“ pozdravila ho jedna kočka, která šla právě okolo.
„Tebe neznám.“

„Doblý den, já šem tu ploším nový.“

„Říká se: Dobrý den a já jsem tu prosím.“

„Aha.“

„Kde bydlíš?“

„Tady,“ ukázal na Matyldu.

„Jdi ty, kočka se, jak známo, drží chalupy a ne lodi. Ale já už musím běžet. Přijď někdy mezi nás. Nás přístavních koček a kocourů je tu víc. Můžeš nám vyprávět, co jsi viděl na moři, tam nikdo z nás nebyl. Tak mňau, tedy čau.“

„Čau,“ řekl Majáček celý unesený z takového setkání.

Večer všechno vyprávěl Kocábkovi a Chlupovi a moc si přál jít se podívat mezi přístavní kočky a kocoury a loudil a žadonil. Kocábka, který v Knajpce narazil jen na samé námořníky, kteří by si Majáčka vzali a měli by ho rádi, jenomže by si u nich moc nepolepšil, nakonec svolil.

„Je to nerozum, takové malé kotě pouštět samotné mezi takové...“

„Jaké?!“ zamračil se Majáček na Chlupa.

„Mezi takové KOČKY!“ dokončil Chlup s patřičným pohrdáním.

„Tak jdi s ním,“ navrhl Kocábka.

„Ne, to ne, to by nešlo!“ bránil se kocourek, když uviděl Chlupův potutelný úsměv: Tolik koček najednou, jaká to rajská představa, to by byla cupanina!

„Tak já mu přivedu alespoň tu kočku, co s ním mluvila,“ vyrazil Chlup, jako když do něj strelí.

„Chlupe, něžně, to je hodná kočka!“ stačil ještě Kocábka zavolat. Majáček si raději zakryl očka tlapkami, aby to neviděl.

„Takovou neznám!“ zavrčel si Chlup pro sebe, ale to už šmejdil a čenichal.

„Mňau, pomóc, prsk, jdi pryč, prsk, prsk!“ vykřikla polekaná kočka a vyběhla na neblížší strom. Chlup, naježený jako kartáč, se sice hodně přemáhal, ale pak se přeci jen smířlivěji rozpovídal:

„Slez!“

„To jsi uhodl!“

„Když vezmeš Majáčka na tu vaši kočičí sešlost, tak tě možná nezakousnu.“

„Majáček je ten malý kocourek, co bydlí na lodi? Vezmu ho tam, ale jdi pryč,“ slíbila kočka.

„Hádej, co z tebe bude, když se mu něco stane.“

„Co?“

„Rohožka před pelech, čičino!“ prohodil Chlup drsně.

„Ukrutníku!“ prskla kočka, ale slovo splnila.

Jakmile Chlup poodešel, obešla ho velkým obloukem, na molu vyzvedla Majáčka, kterého jí tam starostlivě svěřil Kocábka a byla dobrou a milou průvodkyní. Majáček vyprávěl, kočky se s ním zdravily a nejedna radila, že by si měl najít pořádný domov u dobrých lidí, že to kočkám, zejména domácím, svědčí lépe, než harcování po mořích.

„A ke všemu žije se psem! Tákovýmhle! A je ukrutný a zlý!“ postěžovala si Majáčková průvodkyně.

„Chlup není zlý!“ bránil Majáček kamaráda.

„Je, Majáčku! Pamatuj si, pes je úhlavní nepřítel kočky!“

„A Chlup taky?“

„Chlup zejména!“

Majáčkově z toho šla hlava kolem. Kočky mu ukazovaly, jak se správně před psem prchá na strom, jak se prská nebo přede a spoustu jiných důležitých kočičích věcí. Malý kocourek si ani nevšiml, že už je ráno a že je čas vrátit se na Matyldu. Však byl Kocábka jako na trní. Prochodil sem a tam celou noc! Dříve však, než Majáčka jeho průvodkyně doprovodila domů, zavedla ho k jednomu starému domu, ze kterého vyběhl malý chlapec. Díval se, jak nad mořem vychází sluníčko a házel kamínky do vody.

„Podívej, to je Jozífek. Žije tu s maminkou, je často sám doma a nemá moc kamarádů. Ukaž se mu. No tak, běž.“ Majáček se začal Jozífkovi otírat o nohy právě tak, jak to

dělávají kočky, když si hledají někoho, kdo by jim každý den dával misku mlíčka a měl je rád.

„Jé, kocourek,“ začal Jozífek Majáčka hladit a Majáčkovi to bylo moc příjemné.

„Vidíš, zabralo to,“ usmála se kočičí průvodkyně. „Zase se mu ukaž, ať na tebe nezapomene...“

Poctivě přivedla Majáčka Kocábkovi, a že se námořníci chtěli trochu zdržet, slíbila, že zítra pro něj přijde zase.

„Tak co ses dozvěděl?“ ptal se Kocábka.

„Můč důležité věci! Tšeba, že peš je největší nepšítel kočky.“

„Hm, to by jim šlo...“ zavrčel Chlup, vyšel z kajuty, protáhl se a zívł si.

„A Chlup zejména!“ oznámil kocourek.

Chlup se vytratil. Vrátil se až k polednímu, na čenichu ještě chomáč kočičích chlupů, ve tváři výraz blaženého zadostiučinění.

„Kdybys mu raději našel někoho, kdo ho bude mít rád!“ vyčetl mu Kocábka.

Večer na kočičím sněmu to vypadalo podivně. Kočky i kocouři, co jich tu bylo, měli zavázané tlapky, hlavy i ocásky a byli samý šrám a náplast.

„Vzpomínáš si, Majáčku, co jsme ti včera říkali o psech?“

„Ano, ploším.“

„Tak si pamatuj, že Chlup tvůj nepřítel není.“

„Ukrutně si přál, abychom ti to řekli.“

„Moc ukrutně si to přál!“ řekl mourovatý kocour a jemně si olízl bolavou tlapku.

„Můžeš mu říci, že jsme ti to řekli?“ požádala Majáčka jeho věrná průvodkyně, dnes také hodně pocuchaná.

„Dobže. To šem lád, že Chlup není nepšítel koček.“

„My taky, Majáčku, my taky...“

Cestou domů kocourek zase navštívil Jozífka. Protože tam byla i jeho maminka, nechal se od ní také pohladit a mazlil se i s ní.

„Kde jsi tak dlouho?“ vyšel Majáčkovi Kocábka naproti.

„To je váš kocourek?“ zeptala se Jozífkova maminka.

Kocábka se chvíli díval, jak si Jozífek s Majáčkem hraje a pak se dlouze drbal ve vousech.

„A jste hodná maminka?“ zeptal se nakonec.

„No, snad ano.“

„A měla byste Majáčka ráda? Dávala byste mu mlíčko a hrála byste si s ním a hladila ho na dobrou noc?“

„Inu, proč ne. To bychom všechno mohli zvládnout, když mi Jozífek pomůže...“ a Jozífek hned slíbil, že pomůže a moc rád.

„A Majáčku, ty bys chtěl u Jozífka zůstat?“

„Tě! lád!“ zaradoval se kocourek.

„Říká se: chtěl a rád. A já tu na něj dám také pozor... Jenom kdybyste už s Chlupem, abych tak řekla, raději byli pryč!“ přidala se přístavní kočka.

A tak sbalili Majáčkovi raneček. Dali mu tam papírovou myšku, klubičko, pár sucharů a také polštář, na kterém rád spával. Popřáli mu hodně štěstí a požádali ho, aby jim po rackovi či kormoránovi poslal vzkaz, jestli se mu dobře daří a zda mu nikdo neublíží.

„Tak abychom jeli...“ pobídl Kocábka Chlupa.

„Uf, úf,“ rozloučila se s Majáčkem Matylda.

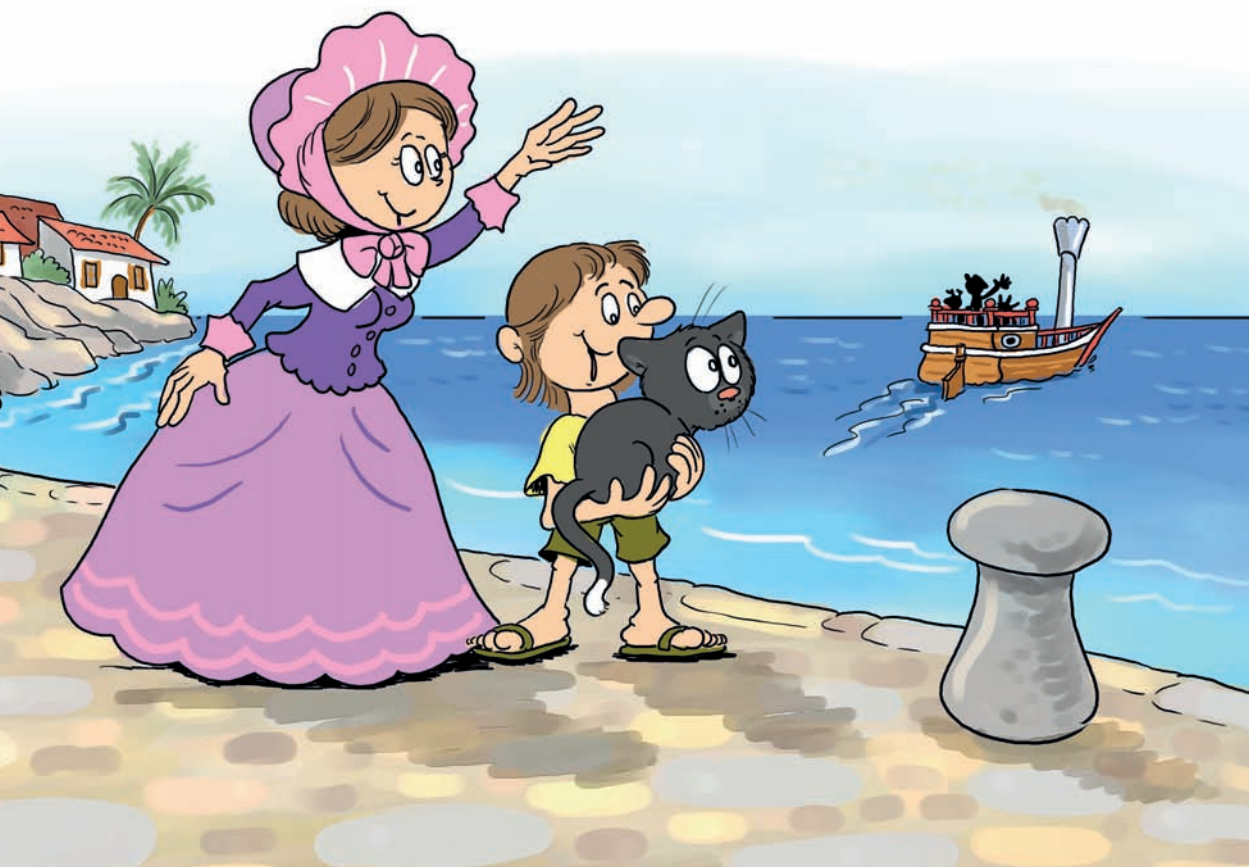
„Uff!“ oddechly si přístavní kočky zhluboka, když uviděly, jak Chlup stojí na palubě loďky, která se vzdaluje! A jak s Kocábkou mávají.

„Šťastnou cestu!“ volala maminka a přitiskla si k sobě Jozífka, který si držel Majáčka v náručí.

„Stejně mi po něm bude smutno,“ řekl Chlup Kocábkovi, když na Matyldě osaměli.

„Mně také, ale u Jozífka mu bude dobře. Byl to kocourek hodná, mazlivá, ale ne námořnická... Prostě se na moře nehodil.“

„Asi jo, bude mu líp... i mezi těma kočkama!“ připustil Chlup, ale neubráníl se potutelnému psímu úsměvu. Na Chlupovu návštěvu na kočičím sněmu ještě dlouho nezapomenou!

Kapitola 2

Očko

To se zase jednou Matylda kolébala na širém moři, hvězdičky jí vyprávěly o dálkách i cizích světech schovaných za černou oponou tmy a měsíček hlídal, aby se na moři nedělo něco nekalého. Jen jedinkrát se zapomněl kouknout, to když si právě naducával mráčkový polštář a zrovna v té chvílce se z vody na Matyldu vyhoupl čiperný stín a v mžiku zalezl pod navinutá kotevní lana.

Ráno seděl Kocábka proti Chlupovi, chroupal palubní suchary a pomlaskával si:

„Víš, co bych si dal k obědu?“

„Ne, co?“

„Představ si takovou jemně kořeněnou, ale opravdu velice jemně, smaženou na másle...“

„Koho?“ polkl Chlup slinu.

„Rybu! Asi tak takovou... Máš velký hlad?“

„Jako vlk.“

„Tak větší – asi tak takhle,“ ukázal Kocábka. „Zkrátka, aby se vešla pěkně na pánvičku.“

„Jdu na ni!“ zavelel si Chlup. Chvíli se štrachal v pirátské truhle, než vytáhl rybářský prut a třpytku. Zanedlouho už stál s prutem v tlapkách a netrpělivě se oblizoval.

„Mám!“ zakřičel. Kocábka vyběhl s pánví, aby ji rybě ozkusil.

„Ta je malá...“ řekl zklamaně a pustil rybku zpátky.

„Mám!“ zavolal Chlup zase po chvíli.

„Au,“ řekla velryba, otevřela ústa, která byla větší než celá Matylda a vyplivla háček jako třísku.

„Pardón, madam, pardón, to je omyl,“ omlouval se rychle Chlup.

„To doufám!“ řekla velryba a uplavala. Kocábka se střídavě díval za velrybou a na pánev. Chlup omluvně pokrčil rameny.

Třetí pokus se konečně vydařil. Pěkná ryba, ani velká, ani malá.

„Máám!“ volal Chlup. „Mám ji!“ přehodil si prut přes rameno a pyšně odkráčel pochlubit se.

„A kde?“

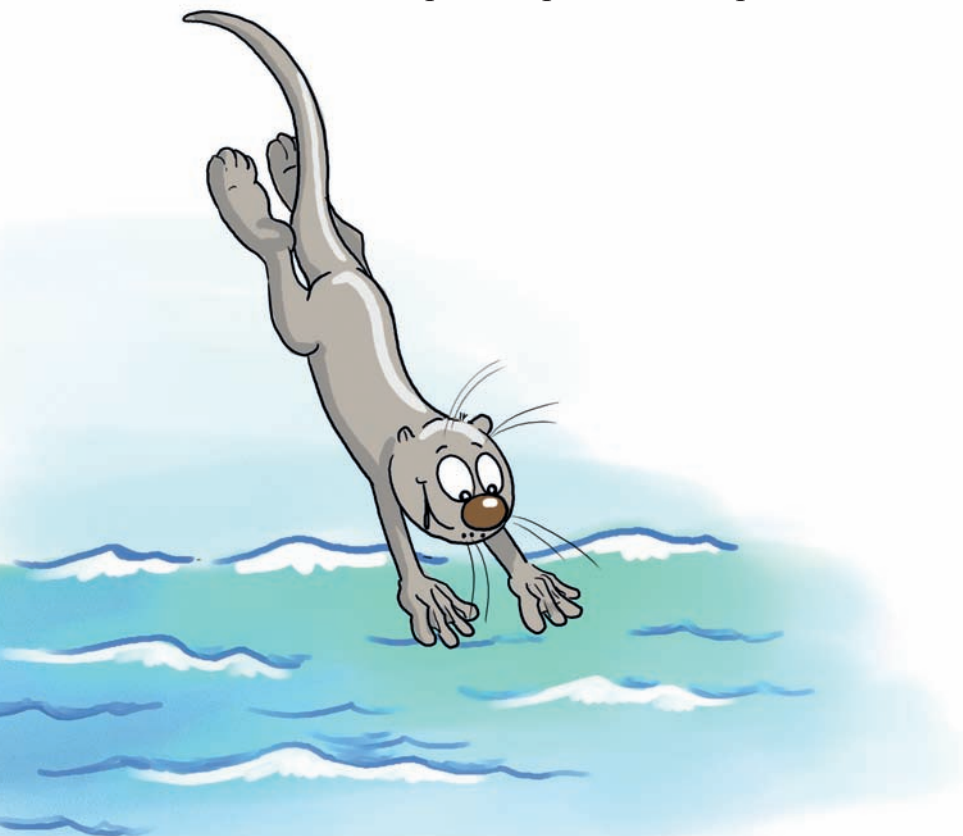
„Kde? No tady, na háčku!“ Kocábka zpytavě prohlédl prázdný háček.

„Ale ona tam opravdu byla.“

„Byla, ale není.“

Chlup se mračil jako kakabus. Šel lovit další rybu.

„Úž!“ volal radostně a hned se běžel s prutem přes rameno pochlubit.

„Chlupe, nejsi nemocný. Nemáš vlčí mlhu?“ sáhl Kocábka Chlupovi starostlivě na čenich.

„Snad psí...“ vzdychl si Chlup nad prázdným háčkem. „Já jsem ji ale opravdu chytil!“ ujišťoval Kocábku.

Takhle to šlo až do odpoledne. Pak poobědvali suchary a štěstí šel zkusit Kocábka. Nahodil prut, vytáhl rybu.

„Chlupe, pánev!“ zavolal a sehnul se k rybě. Ryba nikde!

„To ty, Chlupe?“ zamračil se Kocábka.

„Já ne!“

„Hm, už je to tak. Máme tu zloděje,“ zašeptal Kocábka, aby lapku nevyplašil.

„Tak toho chytím já!“ řekl Chlup a začenichal. Chvilí rejdlil po palubě s čenichem u země, přičichl i ke kotevním lanům a pak, jako že si nevšiml, čenichal dál, ale mrkl na Kocábku a pohodil hlavou, což znamenalo: Tam je!

Kocábka sundal kabát a potichouku se přibližoval – chtěl uličníka chytit do kabátu... Teď! Chlup strhl lana, Kocábka zahlédl zvířátko a hop! Hodil přes něj kabát a skočil na něj. Zvířátko se ale vysmeklo a žbluňk! Zmizelo ve vodě.

„Co to děláš, vždyť se utopíš!“ volal za ním Kocábka zatímco Chlup mrzutě prohlížel rozházené šupinky a zbylý ocásek z Kocábkovy ryby.

„To asi ne. Já jsem totiž vydra. Vydra mořská.“

„Jo tak vydra! Tak to si pojď pro pohlavek nebo na tebe pošlu Chlupa.“

„Kdo je Chlup?“

„Já jsem Chlup. Chlup zuřivý!“

„Tak si mě chyť!“

Chlup by bez zaváhání šel, ale Kocábka ho zastavil. Věděl dobře, jaký je vydra výborný plavec a že by ji nechytili ani náhodou.

„Takovýhle umáčený zlodějíček nám nestojí za námahu!“ mávl pohrdavě rukou.

„Tak už se nezlobte. Já rád rybu, moc rád rybu...“ žadonil vydří kluk.

„Jenže tyhle byly naše!“ zlobil se Chlup.

„A krást se nemá! Jsi zloděj zlodějská - a vylez z té vody, támhle plave žralok!“ mračil se Kocábka.

„To je pořád řečí kvůli rybičce. Ale aby někdo řekl: Očko, už máš toho osamělého handrkování po mořích a rybářských lodích dost, pojď a buď tu s náma, to nikdo neřekne...“ žbrblal si vydráček pod fousky a škrábal se na palubu Matyldy.

„Poslouchej! Nejsi ty nějaký drzý?“ sehnul se nad Očkem Kocábka.

„No, bouchněte si, hod'te si po mně holínkou! Stejně nic jiného neumíte než to vaše věčné: Jedeš, zmizni, nežer ty ryby!“

„A ty se divíš, lapko mokrá?! Bez práce nejsou ryby!“

„Ale já chci pracovat, jenže mě nikdo nechce!“

„A kde ses ptal?“

„Na rybářských lodích přeci, tam jsou ryby a já ryby rád, moc rád.“

„Tak víš co, když chceš tak moc pracovat, tak si ty ryby, které jsi nám snědl, u nás odpracuješ.“

„Dobře.“

„Ale jestli se tu něco ztratí, tak ti vypráším ten tvůj vydří kožich jako podušku! Rozuměl jsi?!“

„Hm.“

„Packu na to.“ Podali si ruku a packu. Ta vydří měla dokonce plovací blány, aby se vydře dobře plavalo.

Za chvíli už Očko v pruhovaném tričku a kšiltovce pod přísným Chlupovým dozorem drhl palubu loďky Matyldy. Ale komu čest, tomu čest. Lench Očko nebyl. Celý den pracoval poctivě a pilně a když k večeři dostal kus jemně kořeněné, na másle smažené ryby, byl z toho celý dojatý. Mm, to byla dobrota! Námořníci se oblizovali až za ušima. I za těma malýma vydříma!

„Jé, to byl zase jednou krásný den,“ zívá Očko, a než to dořekl, usnul, jako když ho do vody hodí.

„Já myslím, že to nebude zlý kluk, když takhle klidně spí,“ usmál se Kocábka a pohládl Očka po hustém kožíšku.

„Uvidíme,“ řekl Chlup a sundal Očkovi kšiltovku, aby ho v noci netlačila.

To tenkrát ještě nevěděli, že u nich Očko zůstane napořád...

Kapitola 3

Mořská panna

„**P**ane kapitáne, já už mám všechno hotové,“ hlásil Očko nazítří odpoledne.

„Palubu jsi vydrhnul?“

„Vydrhnul.“

„Postel je ustlaná?“

„Ustlaná, pane kapitáne.“

„Nádobí umyté?“

„Umyté.“

„Dobře, tak si běž hrát,“ svolil Kocábka. Vydry jsou totiž od přírody velice hravé a byly by smutné, kdyby si nemohly alespoň chvíli hrát.

